

به یاد شب‌های شعر کانون نویسندگان ایران در مهرماه ۵۶ شب سعید سلطانیور / پژواک صدای مردم

کانون نویسندگان ایران در تبعید و انجمن قلم ایران در تبعید، به یاد شب‌های شعر کانون نویسندگان ایران در مهرماه ۱۳۵۶ و در همبستگی با مبارزات آزادی‌خواهانه مردم ایران، برپائی شب‌های شعر و موسیقی در نقاط مختلف را آغاز کرده است.

نخستین شب از این شب‌های همبستگی، بیست و دوم ماه مه سال ۲۰۱۰، با همکاری بنیاد ادبیات و هنر در گوتنبرگ صورت پذیرفت که مورد استقبال گسترده مردم قرار گرفت. تدارک برپائی دومین شب نیز، در هامبورگ آغاز شده است.

بنا به مصوبه نشست مشترک کانون نویسندگان و انجمن قلم ایران در تبعید، هریک از این شب‌ها به نام یکی از شاعران و نویسندگانی که جان خود را تقدیم مبارزات آزادی‌خواهانه کرده‌اند، و به یاد یکی از شاعران و نویسندگان پیش‌تازی که جان در این راه داده‌اند، به ثبت خواهد رسید. شب گوتنبرگ به نام سعید سلطانیور و به یاد فرخی یزدی، تقدیم شد به فرزند کمانگر معلم کرد که آخرین قربانی اهل قلم است.

در این شب، فریدون گیلانی، ژیللا مساعد، نیکی میرزائی، جواد اسدیان، سیاوش میرزاده و میعاد شعر خواندند و فریبرز کرمی، میکائیل سرابی، غوغا و معصومه آبکار هنرنمایی کردند. هموندان و دوستانی که مایل باشند یکی از این شب‌ها را در کشور و شهر خود برپا کنند، می‌توانند آمادگی خود را به دبیرخانه‌های دو نهاد اعلام کنند:

kanoon_dt@yahoo.com

center@iran-pen.com

شب هامبورگ نیز که یازدهم سپتامبر ۲۰۱۰ با ترکیب متفاوتی صورت خواهد پذیرفت، به نام خسرو گل‌سرخ و به یاد میرزاده عشقی است و باز هم تقدیم خواهد شد به معلم و نویسنده گردن فراز کرد فرزند کمانگر که آزادی‌کشان جمهوری اسلامی او را به دار آویختند.

در آغاز شب گوتنبرگ، نیکی میرزائی از اعضای کانون نویسندگان ایران در تبعید و انجمن قلم ایران در تبعید و مدیر بنیاد ادبیات و هنر، به پیش‌گفتار زیر پرداخت:

«... براساس مصوبه کانون نویسندگان و انجمن قلم ایران در تبعید، هریک از این شب‌ها که با فاصله‌هایی در کشورها و شهرهای مختلف ترتیب می‌یابند، به نام یکی از شاعران و نویسندگان جان‌باخته در راه آزادی اندیشه و بیان، و به یاد یکی از شاعران و نویسندگان پیش‌تاز دوره‌های پیشین بر پا می‌شوند. بنابراین، شب گوتنبرگ را به نام سعید سلطانیور و به یاد فرخی یزدی سازمان می‌دهیم و آن را تقدیم می‌کنیم به نویسنده و معلم کرد فرزند کمانگر آخرین اهل قلمی که قربانی جنون آزادی‌کشان شد.»

شب‌های شعر کانون نویسندگان ایران در مهرماه ۱۳۵۶، در واقع همبستگی عملی نویسندگان و شاعران ایران با مردمی بود که از شرایط موجود به تنگ آمده و جنبش اعتراضی را که نخستین جرقه‌هایش در دانشگاه‌ها و در سطح وسیع جنبش دانش‌جوئی زاده شده بود، به سطوح رو به گسترش اجتماعی کشانده بودند.

از آن‌جا که آرمان کانون نویسندگان ایران، همواره دفاع از آزادی بی‌حد و حصر اندیشه و بیان و حقوق بدیهی مردم بوده است، هرگاه که این آزادی با یورش حکومتیان روبرو شود، این عالی‌ترین نهاد روشنفکری از انجام وظیفه و تعهد خود در همدلی با مردم، غفلت نخواهد ورزید.

از طرفی باید گفت در جامعه‌ای که قلم آزاد نباشد، در آن از آزادی اندیشه و بیان خبری نخواهد بود. از سوی دیگر، زمانی که مجموعه جامعه در همه شکل‌های خود نتواند خواسته‌ها و لاجرم اندیشه‌های خود را آزادانه بیان کند، طبعاً قلم نیز دچار محاصره هولناک سانسور و سرکوبی خواهد شد، چرا که در گوهر خود بازتاب طبیعی این خواسته‌ها و اندیشه‌هاست. بنابراین، رابطه مستقیم آزادی‌های اجتماعی با آزادی قلم، امری منطقی است. نویسندگان و شاعران به عنوان بیان‌کنندگان دردها و محرومیت‌های اجتماعی، هرگز نمی‌توانند شاهد فشارها و سرکوبی‌های عنان‌گسیخته باشند و زبان در کام کشند. بر اساس، این فلسفه انسانی حاکم بر کانون نویسندگان ایران بود که در مهرماه سال ۱۳۵۶، و به ویژه پس از تعمیق جنبش اعتراضی دانش‌جویان در دانشگاه‌ها و ورود برق‌آسای سایر بخش‌های جامعه به میدان اعتراضی، کانون با هشیاری به این نتیجه رسید که پژواک بی‌پروای میدانی و علنی صدای مردم خویش باشد. حضور گسترده مردم در این شب‌ها که در فضای باز صورت پذیرفته بود، دلیل اثباتی رابطه تنگاتنگ اهل قلم و مردم بود. به همین دلیل بود که حاکمیت اسلامی پس از به سرقت بردن قیام مردم ایران، حضور علنی کانون نویسندگان ایران را برنتافت و سرانجام به مرکزی که پس از سال‌ها، و برای نخستین بار از زمان تشکیل این کانون، در تهران سامان یافته بود، وحشیانه یورش برد.

کانون نویسندگان ایران که در حکومت پهلوی و با وجود اعتراض‌های پی‌درپی نویسندگان جهان و نهادهای مدافع آزادی قلم، هرگز نتوانسته بود برای خود مرکزی علنی داشته باشد، در حکومت اسلامی هم دچار روزگاری مشابه شد، اما همان‌گونه که در آن زمان برپا و برجا ماند، در این زمان نیز باوجود تعمیق فشار بر اهل قلم، دستگیری‌ها، اعدام

ها و ربودن و کشتن نویسندگان و شاعران متعهد ایران، همچنان برپا و برجا مانده است تا با همه سختی‌ها به پیمان آزادی‌خواهانه خود با مردم وفادار بماند.

بنابراین، این شب‌ها که نخستین‌شان در گوتنبرگ ترتیب یافته است، در عین گرمی‌داشت اهل قلمی که در آن شرایط به دفاع از مبارزات آزادی‌خواهانه مردم پرداختند و در طول این سال‌ها متحمل ضربات و تلفات سنگینی شده‌اند، بار دیگر در حساس‌ترین شرایط تاریخی که حاکمیت اسلامی کمر به قتل قلم و آزادی اندیشه و بیان و انسان آزاده بسته است، به صدای بلند فریاد می‌کشند که نویسندگان و شاعران تبعیدی، لحظه‌ای از انجام وظیفه خود در دفاع از هموندان خود در داخل کشور، و در همبستگی با مبارزات آزادی‌خواهانه مردم ایران غفلت نخواهند کرد.»

کانون نویسندگان ایران در تبعید و انجمن قلم ایران در تبعید